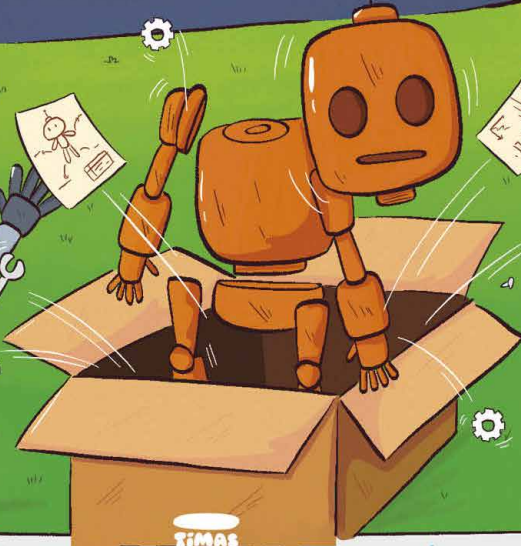
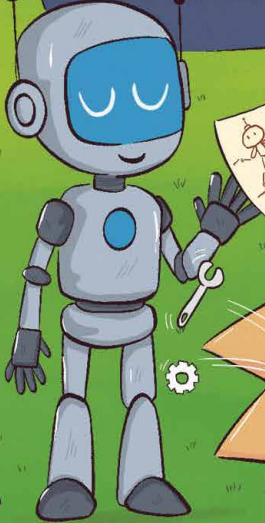


EKRANA SİĞMAYAN MACERA



PSK. DAN
SAMET CAN



ÇİZER
KEREM ÇUFALAR



Defne'nin gözleri tavandaki fosforlu yıldızlara takılı kalmıştı. Karanlık odada parlayan yıldızlar, sanki ona gizli bir mesaj veriyormuş gibi göz kırpyordu. Yatağında dönüp duruyordu. Saat sabahın altısıydı ve tabletin saklı olduğu yeri düşünmekten gece boyunca doğru düzgün uyuyamamıştı. Yastığı defalarca çevirmiş, battanieresini tekmeleyip geri çekmiş, ama zihnindeki tablet düşüncesi hiç kaybolmamıştı.

Odada hâkim olan loşluk, sessizliğin ortasında büyüyormuş gibi hissediliyordu. Defne'nin



kulaklarına kendi kalp atışları bile kocaman davullar gibi geliyordu. Her dönüp kıpırdandığında çarşafların hışırtısı sanki tüm evi uyandıracak bir gürültüye dönüşüyordu.

"Kesinlikle babamın çekmecesinde!" diye fısıldadı kendi kendine. Dün akşam annesi tableti elinden alırken **"Bu hafta sonu teknoloji molası veriyoruz,"** demişti. Defne için bu cümle dünyanın sonu demekti. Hem de tam 'Dijital Kedicikler' oyununda en yüksek skoru yapacakken! O skoru geçmek için günlerce uğraşmış, parmakları ekrana yapışmış gibi oynarken zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişti. Ekrandan yayılan mavi ışık gözlerinin içine işlemişti, oyunun melodisi kulaklarında hâlâ çınılıyordu.

Yataktan sessizce kalktı. Masal da uyanmış, ona şaşkın şaşkın bakıyordu. **"ŞŞŞT, BENİ ELE VERME SAKIN."** dedi Defne. Masal'ın yeşil gözleri gecenin karanlığında zümrüt gibi parlıyor, küçük burnu titreyerek merakını ele veriyordu. "Yine ne yapacaksın?" der gibiydi.



Koridorda parmaklarının ucuna basa basa ilerledi. Her adımda taktaların gıcırdaması kalbini hızlandırıyor, evin sessizliği içinde yankılanıyormuş gibi geliyordu. Annesinin teknoloji molasından haberi olmayan tek kişi dedesi Bulut'tu. Belki de tablet ondaydı! Hem dedesinin evine gitmek için bahçeden geçmesi gerekiyordu. Bahçe demek macera demekti. Oradaki eski salıncağın ipleri, gizlenmiş çalılarının arasındaki uğultular ve sabahın serinliği ona hep yeni bir serüven çağrısı gibi gelirdi. Dedesi bir profesördü ve Defne'ye sürekli ilginç şeyler anlatırdı.

Pencerelerden sızan ilk sabah ışıkları, koridorun karanlığını yavaşça deliyordu. Toz zerrecikleri ışık huzmelerinde dans ediyor, Defne'ye sanki gizli bir yol gösteriyordu.

Tam merdivenleri iniyordu ki babasının sesiyle irkildi: "Defne, bu saatte nereye?"

“Ben... şey... Masal’ı bah-
çeye çıkaracaktım.” dedi
hızlıca. Oysa Masal çok-
tan üst katta uyumaya
geri dönmüştü bile.

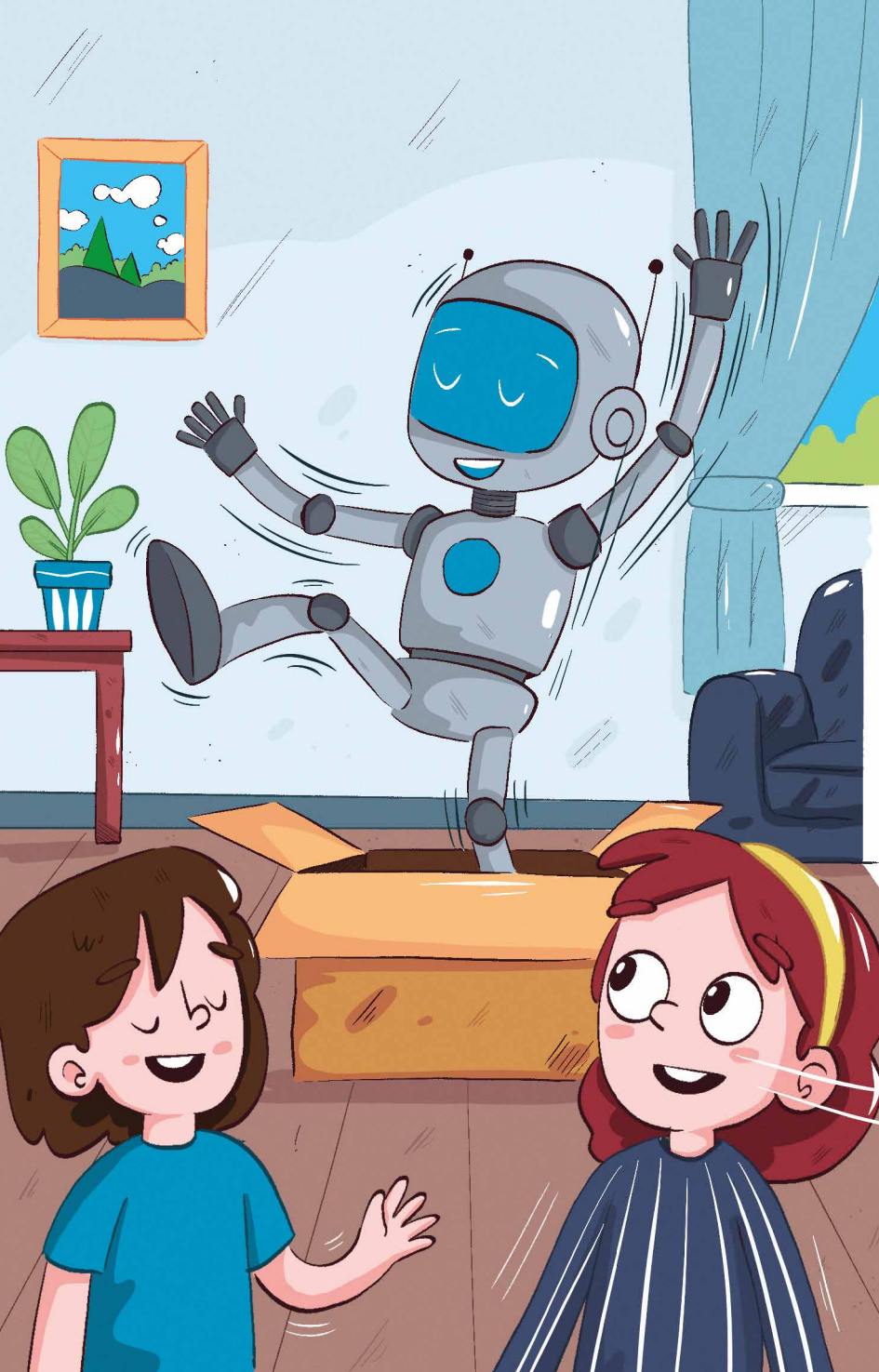
“Defneciğim, gel otur
bakalım...” dedi babası.

**“YALAN SÖYLEMENİN
HOŞ BİR ŞEY OLMADIĞINI
BİLİYORSUN. TABLETİ ARI-
YORSUN, DEĞİL Mİ?”**



Defne başını öne eğdi. Yakalanmıştı. Omuz-
ları düşmüş, yüzüne kızgınlıkla karışık bir mah-
cubiyet yayılmıştı. Kalbinde yükselen suçluluk
duygusu, yüzüne ateş gibi yayılıyordu. O an
sanki tüm sırları ortaya dökülmüş, planı başla-
madan bitmişti.

“Bak canım, seninle dürüstçe konuşalım...”
dedi babası. “Dün gece anne ve baban olarak
çok düşündük. Artık günde sekiz saat tablet
başında vakit geçiriyorsun. Arkadaşın Bilge se-
ni üç kez parka çağırdı, gitmedin.”



“Ama baba, Dijital Kedicikler’de rekor kıracaktım!” Sesi hem sitemkâr hem de çaresizce titriyordu.

“Peki ya gerçek kedimiz Masal? O da ilgi bekliyor. Hem biliyor musun, bugün Bilge’nin sana bir sürprizi varmış. Robot yapmış!”

Defne’nin gözleri parladı. “Robot mu? Gerçek bir robot mu?”

“Hem de kodlamayı tamamen kendisi yapmış. Öğleden sonra bize gelecekler.”

Defne düşüncelere daldı. İçinde küçük bir kıvılcım yanıyordu; belki de dijital ekranlar dışında da heyecan verici dünyalar vardı. Bilge son zamanlarda kodlama kursuna gidiyordu. Belki de tablet olmadan da eğlenceli şeyler yapılabilirdi...

O sırada kapı çaldı. Sabahın sessizliğini bozan bu ses, Defne’nin merakını büsbütün artırdı. Gelen Bilge’ydi. Yanında kocaman bir kutu vardı.

“Sürpriz!” dedi Bilge heyecanla.

“Neyse ki uyanmışsınız! Annem bu ka-

